

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 27. Birželio (June) 30, 1923. Metai III

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina: Subscription Rates:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Puse' metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

Į GERB. “LAIVO” SKAITYTOJUS.

Mes žinome, kad Jus gerai suprantate, kaip yra svarbu, kad kiekviena katalikų šeimyna ir kiekvienas katalikas skaitytų kokį nors katalikišką laikraštį. Todėl prašome Jus platinti “Laivą.”

Nuo šio laiko, kas tik prisiųs pilnas metines prenumeratas trijų naujų skaitytojų, prisiursime dovanų “Kauno Albumą.”

LITŲ valst.
respublikinė
biblioteka

7-SIS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Šv. Mišių Lekcija, (Rym. 6, 19-23).

Broliai. Sakau žmogiškai, dėl jūsų kuno silpnybės; nes kaip buvote atidavę savo sąnarius tarnauti nešvarumui ir neteisybių neteisybėms, taip dabar atiduokite savo sąnarius tarnauti teisybei šventybėje. Nes kuomet buvote nudėmės vergais, buvote laisvi nuo teisybės. Kokios gi naudos turėjote tuomet iš to, iš ko dabar gėdėjaties? Nes jų galas yra mirtis. Dabar gi paliuosuoti iš nudėmės ir pasidare Dievo nariais, turite savo vaisių šventybėje, o pabaigą — amžinąjį gyvenimą. Nes nudėmės užmokestis yra mirtis. Dievo gi malonė — amžinoji gyvybė mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

Šv. Mišių Evangelija. (šv. Mato 7, 15-21).

Anuo metu Jėzus tarė savo mokytiniams: Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių rubuose, viduje gi yra plėšrieji vilkai. Jūs pažinsite juos iš jų vaisių. Argi kas renka vynuoges nuo erškėčių, arba figas nuo usnių? Taip kiekvienas geras medis duoda gerų vaisių; blogas gi medis duoda blogų vaisių. Geras medis negali duoti blogų vaisių, nei blogas medis gerų vaisių duoti. Kiekvienas medis, kurs neduoda gerų vaisių bus iškirstas ir išmestas į ugnį. Taigi jūs pažinsite juos iš jų vaisių. Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie! įeis į dangaus karalystę, bet kas daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas įeis į dangaus karalystę.

PASISKAIČIUS BEDIIVIŲ RAŠTO.

Šimet sueina tris šimtai metų, kaip Katalikų Bažnyčia pripažino šventųjų tarpe esant Ignacą Loyolą ir Pranciškų Ksaverą. Šv. Tėvas Pius XI savo Rašte į dabartinį Jėzaus Draugijos generolą, kard. Ledochovskį pažymėjo didelius darbus tų dviejų vyrų ir didelius nuopelnus, tos Jėzaus Draugijos, kurią šv. Ignacas įsteigė, ir kurioje atsižymėjo apaštališkais darbais šv. Pranciškus Ksaveras.

Tame pačiame rašte šv. Tėvas nurodo, kad visos pasaulio dabartinės nelaimės kyla iš to, kad Bažnyčios skelbiamoji Kristaus mokslo, žmonės ir valstybės nevisur teklauso.

“Sandara,” laisvamanių bedievių laikraštis, sužinojęs apie tą popiežiaus raštą, paskelbė vieną straipsnelį, kuriame sugebėjo sukimšti net 26 netiesas ant Katalikų Bažnyčios. Visų tenai tilpusių melagyščių nebus laiko ir vietos išrodyti. Bet visiškai nutylėti negalima, nes jau per daug begėdiškai pameluota.

Jėzaus Draugijos įsteigėjas.

Gimė Ispanijoje iš turtingos ir garsios šeimynos. Tapęs karininku pasižymėjo narsumu kovose už išliuosavimą savo Tėvynės nuo Maurų jungo. Sužeistas mušyje imant vieną tvirtovę, ilgai sirgo. Iš nuobodumo, neturėdamas ką daryti, ėmė skaityti šventųjų gyvenimus. Tasai skaitymas taip jį sujudino, kad nutarė gyvenimą permaintyti ir visas atsiduoti Dievo tarnystei. Tuo laiku jau turėjo su virš 30 metų. Kariuomenėje budamas, buvo doras, bet toli nuo šventumo. Kaip ir kiti tų laikų kariškiai, taip ir jis ypatin-gai rupinosi savo garbe. Sužeistas į koją ir matydamas, kad sugijus žaizdai, jis pasiliks raišas, pareikalavo, kad jam sugijusi koja būtų antru kartu sulaužyta ir sustatyta, kaip

reikia. Tuomet dar nebuvo užmigdančių per operaciją vaistų. Tad Ignacui koja tapo sulaužyta vėl ir sustatyta; neapsakomą skausmą jis tuomet sugelbėjo pakelti be jokio dejavimo. Iš to jau galima matyti, kokios stiprios valios buvo tai žmogus.

Sugebėjęs kentėti sopulį, kaulus laužant, dėl tuščios garbės, jisai sugebėjo neapsakomus darbus pakelti, dėl Dievo garbės, atsižadėdamas pirmoje eilėje savo garbės ir valios.

Pagijęs iš ligos gyvenimus šventųjų beskaitydamas atsivertęs prie Dievo jis savo pašaukimą užgrudino prasišalinęs į tyrus Manrezos kalnuose. Tenai jisai pirmasis atliko 40 dienų rekolekcijas, kurias paskui surašęs paliko žmonijai. Tos šv. Ignaco rekolekcijos atvertė neapsakomą daugybę žmonių iš atšalimo ir paklydimų. Kokias kovas pakėlė jo sielą besvarstant savo nusidėjimus ir sunkias šventųjų užduotis, matyt, kad ir iš to, kad ne sykį net nusižudyti norėjo, manydamas, kad nepajiegs Dievui tinkamai tarnauti.

Pergalėjęs visas pagundas ir pasiryžęs viso atsižadėti ir visą savę pašvęsti Dievui ir žmonėms, jis savo didelius turtus išdalijo pavargėliams, o pats Monzerato mieste, atlikęs iš viso gyvenimo išpažintį, ėmė ligonbutyje ligonius slaugyti. Naktimis meldamos, dienomis sausai pastnikaudamas, ligonius prižiūrėjo su neapsakoma meile ir pasišventimu. Nepagydomi, pusiau supuvę ir dvokiantis ligonys, užkrečiamomis ligomis sergantieji, jam buvo meiliausi slaugyti. Angelu sargu tapo ligoniams, pats poilsį užmiršęs. Ir tokiuose darbuose dar kankinosi mintimi, kad išpažintį atlikęs gal negerai, kad permažai tedirbęs. Dar tad **didesnėmis** bausmėmis savę marino, kol išpažinties klausy-

tojas jam neuždraudē per daug sunkiū savęs varginimū.

Jieškodamas didesnės progos Dievui ir žmorfms pasitarnauti, nukeliavo šv. Ignacas Ryman, iš ten šv. Žemēn. Aplankęs Kristaus kentėjimū vietas su ašaromis, jisai norėjo pasilikti, kad magometonus į Kristaus tikėjimą atversti, bet Turkū valdžiai neleidus sugryžo Ryman ir nutarė kunigu tapti. Bet nemokėdamas lotynū kalbos negalėjo but priimtas. Tad suaugęs vyras, kurio kitados tukstančiai kareiviū vieno mostelėjimo drebėdami klausydavo, atsisėdo kartu su bernaičiais mokyklos suole, Salamankoje, Ispanijoje; paskui iškeliavo Prancuzijon, kur Paryžiuje, garsiausiame anū dienū Universitete, Sorbonoje, užbaigė filosofijos ir teologijos mokslus ir pagaliaus tapo kunigu įšventintas. Mokslus ėjo taip pat pinigū neturėdamas, kitiems tarnaudamas, išmaldos prašydamas.

Dar bebudamas Universitete susirado draugū, kurie jo dvasios pagauti sutarė važiuoti Afrikon ir Palestinon mahometonū į tikrąjį tikėjimą versti. Bet tuom laiku iškilo karas tarp Turkijos ir Venecijos; keliauti nebebuvo galima. Tad šv. Ignacas su savo draugais sutarė pavesti savę visiškai šv. Tėvo valiai. Savo draugams jisai sustatė įstatus, pagal kuriū visi prie Draugijos priklausantieji, nariai turėjo skaisčiai ir maldingai gyvendami, visišką paklusnybę laikyti Draugijos viršininkui, o ypač šv. Tėvui. Tuos įstatus patvirtino šv. Tėvas Povilas III. O vyriausiu obalsiu tos Žezaus Draugijos tapo: Viskas Dievo didesnei garbei.

Patvirtinus šv. Tėvui tuos įstatus, kaskart daugiau tikrųjų Dievo tarnū atsirasdavo. Vienuolija prasiplatino po visas šalis. Tapo įsteigtos dar paties šv. Ignaco prieglaudos atsivertusiems žydams, pasitaisiusioms paleistuvėms,

našlaičiams ir pavargėliams. Priteigta tapo galybės mokyklų.

O šv. Ignacui numirus, jo įsteigtoji Jėzaus Draugija kiekvienoje šalyje per tuos tris suviršum šimtus metų atsižymėjo didžiausiais darbais. Šiandieną ton Draugijon priklauso arti 30,000 narių. Įsteigta kelios dešimtys Universitetų, tarp kitų net Indijoje, Kinuose ir Japonijoje. Nesuskaitomas tiesiog skaičius visokių kitokių mokyklų; skaitlingos misijos tarp stabmeldžių Afrikoje, Azijoje ir Australijoje; Amerikoje juodukų tarpe, vergų apaštalas šv. Petras Klaveras; Madagaskare tarp nepagydomų raupuočių miręs dar neseniai tų nelaimingųjų Tėvas Jonas Beyzym; ir šimtai ir tukstančiai šventųjų vyrų ir kenčėtojų; ir šimtai ir tukstančiai garsiausių pasaulyje mokslo vyrų; visa tai rodo šv. Ignaco dvasios vaisius.

Tą vyrą, neišpasakytai stiprios valios, didžiausio pasišventimo, ir begaliniai skaitlingų didžiųjų darbų, kurs savo turtus neturtėliams išdalinęs, visą amžių visiškai savęs išsižadėjęs gyveno, — tą šventąjį Ignacą bedievių "Sandara" pavadino: "susibankrutijusiu romansuose, kurs sveikatos nustojęs ir nebeturėdamas kitokių įmonių, įsteigė jezuitizmo šmėklą ir niekino viską, kas žmonėms naudinga"...

Nėra ko stebėtis iš tokių blevizgų. Juk bedieviai sakosi iš gyvulių paeiną. O gyvulių tarpe šunelis ir bažnyčioje loja.

Viešpatie, kuomet nutildysi melagius, gadinančius viešai ir drąsiai Tavo tarnus!...

(Būs daugiau).

STEBĖTINA MIRTIS.

Iš Alizavos, Rokiškio apskričio, "Meilėi" pranešamas toks atsitikimas:

Nesenai pas vietinį kunigą kleboną atvyko porelė, kuri pasisakė norinti gauti šliubą. Užrašęs, kas reikia, klebonas paklausinėjo ją, kaip paprastai, katekizmo. Abudu nieko visiškai nežinojo. Tuomet klebonas įsakė jiems išmokti ir pasakė, kad kol jiedu nežinos pamatinių tikėjimo tiesų, tol jis jiems šliubo neduosias.

Porelė kunigo perspėjimo nepaisydama vieną nedėdienį atvyko su visa iškilme, reikalaujanti, kad klebonas jiems duotų šliubą. Atsisakius klebonui duoti, baisiai žinoma visi supyko. Ir sugryžę namon, visvien padarė "vestuves." Tai yra, ėmė gerti ir valgyti, šokti ir kunigus keikdami sakyti, kad jie gali ir be kunigo surišimo "žmoniškai" gyventi. Begerdami sutarė klebonui atkeršyti. Nutarta, kad jaunasis apsimes sergančiu, o kiti parsikvies kleboną ir atvykusį gerai apdaužys.

Kaip sutarė, taip ir padarė. Jaunasis atsigulė lovon, o kiti nuvažiavo kunigo parvežti. Nustebusiam klebonui jie paaiškino, kad jaunasis taip girdi susigriaužęs kunigo atsisakymu duoti šliubą, kad sugryžęs namon tuojau apsirgęs. Kunigas paėmė švenčiausį Sakramentą ir nuvykęs rado viename namo gale begirtuokliaujančius svečius; kitoje pusėje gulėjo "ligonis." Pasitikti kunigo, žinoma, niekas neišėjo. Pasidėjęs švenčiausį ant stalelio, priėjo prie ligo-
nio, kurs gulėjo atsisukęs prie sienos. Pajudino jį už pe-
ties ir tada pastebėjo, kad žmogus jau buvo nebegyvas...

Pranešė tad begirtuokliaujantiems svečiams. Atbėgo

žmonės, bet pagelbėti jau nieko nebegalėjo. Rodos perkunas trenkė į visus to "juoko" sumanytojus. Apie atkeršijimą kunigui jau niekas nebemastė. Tiktai visi svečiai staiga išsipagirioję tylomis išvažinėjo namon.

O kunigas tik vėliau tesužinojo, kas jam buvo rengiamas pas tą ligonį.

Visoje apylinkėje plačiai tas atsitikimas pasklido, ir nemažai sustiprino Dievo baimę.

K A S G I R D Ė T I ?

Lietuvoje.

Žemaičių Vyskupas Karavečius rengiasi važiuoti kartu su kitais iš Lietuvos delegatais į Tarptautinį Katalikų Kongresą, kurs šįmetą bus Konstanco mieste Vokietijoje, netoli Šveicarijos. Lietuvos valdžia keliausiantiems delegatams suteikė kelionei palengvinimų.

Išrinkus prezidentą, Kaune įvyko didelės iškilmės ir parodos. Gyventojų upas labai geras, nes laimėjus katalikams didumą Seime, visi tikisi, kad bus galima sudaryti darbščiau valdžią.

Socialistai liaudininkai matyt, į valdžią nesutiks įeiti, nors jiems siuloma, nors su katalikų darbų programa jie patys pasisakė sutinką.

Vis dažniau atsitinka Lietuvoje savęs nusižudymų. Bedieviams silpninant žmonių tikėjimą visokių nematytų iki šiol nelaimių galima susilaukti.

Kitur.

Laikraščiai paskelbė, buk popiežius subaręs katalikų partijos vadą Italijoje, kun. Sturzo, už tai, kad jisai nusstatęs prieš Italų dabartinį valdytoją, Mussolini. Mussolini

yra didelis tautininkas, bet griežtas žmogus ir savo valią statąs aukščiau už žmonių valią. Greičiausia, kad tas laikraščių paskelbimas pasirodys tuščias prasimanymas.

Guatemalos prezidentas, pietinėje Amerikoje, ėmė persekioti katalikus. Uždarytas tapo vienintelis toj šalyje katalikų dienraštis. Pirma to dar tapo išvartytas katalikų vyskupas.

Amerika naikina degtinę, kurią svetimų šalių laivai atsiiveža čionai. Sunaikinta daug degtinės ant Japonų ir Francijos laivų. Kyla tarp tų šalių piktumas. Anglija ir gi raukosi. Ar ne bus sekančioji karė del degtinės?

Nupuolus visiškai vokiečių markei, Vokietija grąšina, kad visiškai nieko nebemokėsianti Francijai, nes negalėsianti.

Francija turinti apie 6000 karinių areoplanų, kuomet Anglija jų teturi tik 400. Anglija susirupinusi daugina, nes artimiausiame kare aeroplanai bus svarbiausias ginklas.

BIBLSTAI DAR GYVI.

J. Butausky, biblistas buvo mums atsiuntęs paklausimą apie šv. Petro buvimą Ryme. Prie progos, kaip ir pritinka biblistams, jisai gerokai išsikoliojo ir trumpučiam laiške patalpino 28 klaidas.

Davėme jam atsakymą "Laivo" 23 ir paskui patalpinome "Laivo" No. 26 didesnę aprašymą apie šv. Petro buvimą Ryme.

Dabar gavome tokį laiškėlį:

"Gerbema "Laivo" Redakcija.

"Laivas" No. 23. Birželio 2, 1923. Paklydusiu Klierikalū

atsakimas, sako teip tamistos laiške vel yra klaidu 28. Pounulei jus nuskende, klaidose net liki ausu. Dievas sako jums per savo Pranašus, kokio vieto jus stovite, Apr. 18:1-3. Iza.28:7-8.Jer.9:3.Apr.18:4. J. Butausky.

I tą laiškeli nors neapsimokėtų atsakinėti, bet "Laivo" redaktorius jaučiasi pavargęs, ir nenorėdamas rimto dalyko berašyti, nutarė ši tą visgi atsakyti. Ir mūsų atsakymas yra toks:—

1. Pavardę pasirašyta "all right." O toliaus mažne nė vieno žodžio nėra be klaidos. Iš viso mažyčiame laiškelyje sukrauta 23 klaidos. Ar tai reiškia, kad "Laivas" paskendęs "liki ausu" klaidose?

2. Butauskas nurodo šv. Rašto vietas, kuriose buk tai apie mumis esama parašyta. Šv. Rašto pirmieji žodžiai yra parašyti prieš 4000 metų, gi paskutiniai žodžiai tapo parašyti mažne prieš 2000 metų. Tuotarpu "Laivas" eina tik treti metai. Jeigu prieš tiek tukstančių metų pranašai Jeremijas ir Izašas ir apaštalas šv. Jonas įdomavosi "Laivu," dar neužgimusiu, tai brangus broliai, skaitykite ir platininkite "Laivą" !...

3. Butauskio nurodytas vietas pažiurėjome. Ir ne šv. Rašte, bet biblistų biblijoje radome taip parašyta:

— "Ir potam aš regėjau kitą angelą nužengiantį iš dangaus, tas turėjo didę macį; ir žemė prašvito nuo jo skaistumo. Ir rėkė iš sylos didžiu balsu tardamas: sugriuvo Babelė didieji, ir pastojo velnių namais ir užsilaikę "mu visų nečystų ir nekenčiamų paukščių ir tt. tt."

Matyt ir biblistų biblija, kaip ir biblistai, nemoka rašyti nė kalbėti lietuviškai žmoniškai, jeigu vartoja tokias gražybes, kaip "didę macį," "iš sylos." Bet kad čia būtų

kas nor apie "Laivą," tai nesimato. Kalbama apie Babelio miesto sugriuvimą, bet "Laivas" ačių Dievui sveikas, išplaukia reguliariai kas savaitę, ir skaito jį netik padori žmonės, bet ir tie, kurie jį kolioja velniais, biblistai...

4. Butauski nurodo toliaus Izajaus pranašo perskyrimą 28, eilutes 7 ir 8. Izajas pranašas rašė prieš 3500 metų. Nurodomoje vietoje jisai rašo apie žydų karaliaus dvariškių girtuokliavimą. Suprantamas dalykas, kad tais laikais jokių klebonų buti negalėjo, nes nė krikščionybės dar tuomet nebuvo. Bet biblistų biblija rado reikalinga išversti tą vietą taip, kad "ir klebonai ir prarakai, padukę iš druto gėrimo" esą. Toks šv. Rašto vertimas į biblistų bibliją, yra aiškus šv. Rašto gadinimas. Už netikrą parašo padirbimą ant čekio Butausky atsitupty ilgiems metams į kalėjimą. Biblistai už falsifikavimą šv. Rašto žodžių atsitupty gali Dievo bausmės amžinan kalėjiman.

5. Matant, kaip nemokantieji žmoniškai rašyti biblistai, moka tik velniais kolioti katalikus ir šv. Rašto žodžius melagingai gadinti, užtenka perskaityti Butausko nurodytąją Jeremijaus pranašo vietą, kad pamatyti, kam labiaus pri-tinka tie žodžiai:

"Jie savo liežuviais šaute šauja vienus melus ir nieko tiesos, ir nelaisvę daro žemėje, ir cina iš nedorybės į nedorybę, ir manęs nepaiso, sako Viešpats Dievas." Jer. 9:3.

Kad biblistai ne tik patys savo klaidas skleidžia, bet ir šv. Raštą tempia į savo melus, matėme. Kad keikdami katalikus nedorai elgiasi, kiekvienas sutiks. Kad užsispyrę Evangelijos ir Dievo žodžio nepaiso, suras kiekvienas, kas pasiskaitęs yra knygelės "Disputai su Biblistais."

O kad Katalikų Bažnyčia, arba kad ir "Laivas" būtų

kur nors ne tiesą pasakę, nė patys biblistai nėra parodę.

Iš tikro prisiminti reikia šio šventadienio Evangelijos žodžius: "Iš jų vaisių juos pažinsite..."

SOCIALISTAI APIE IŠPAŽINTĮ.

Socialistai visur stodami prieš tikėjimą, ypatingai visuomet užsipuola ant išpažinties, sakydami, kad žmogaus žmogui išpažinimas nusidėjimų esąs be naudos ir žmogų pažeminąs.

Nesenai Italijos socialistų laikraštis "Giustizia" gavo paskelbti atsitikimą, kuris liudija jų pačių lupomis, kad išpažintis yra žmogų nepažeminanti, bet išaugštinanti ir kartais patiems net socialistams naudinga.

Socialistinis Italijos parlamento atstovas Baldesi, viršininkas elektros darbininkų Sąjungos, pametė 3000 frankų, priklausančių šitai darbininkų Sąjungai. Radęs tuos pinigus žmogus, rado taip pat ir užrašą su nurodymu, kam tie pinigai priklauso. Per du mėnesius žmogus kovojo su savim, ar grąžinti, ar pasinaudoti rasta pinigais.

Ir štai pas p. Baldesį vieną dieną atėjo kunigas ir pasiteiravęs, kas pinigus yra pametęs, sugražino papasakodamas, kad žmogelis, atlikęs išpažintį, perdavė tuos pinigus kunigui, kad būtų sugražinti tam, kam priklauso. P. Baldesi sujudintas tuom atsitikimu, paskelbė apie jį, kad ir socialistiniame laikraštyje. O nuo savęs davė 350 frankų, iš kurių 300 fr. radėjui, o 50 fr. visuomenės reikalams kunigo nuožiūra.

Taip tai patys paklydėliai yra priversti liudyti, kad musų tikėjimo įstatymai veda prie doros ir teisybės.

ATSAKYMAI Į PAKLAUSIMUS.

Klausimas. Kokios mes karalystės prašome, kalbėdami “Tėve mūsų?”

Atsakymas. Poteriuose kaip kalbi? “Tėve mūsų, kur-sai esi danguje... Teateina Tavo karalystė...” Reiškia prašome, kad ateitų karalystė Tėvo, kurs yra danguje, prašome Dievo karalystės Karalystė, arba kitaip valstybė, jeigu dabartine kalba sakytume, yra tai žmonių ant žemės dabar gyvenančių susijungimas po viena kokia nors valdžia ir vienais įstatymais. Amerikoje, sakysime, yra valstybė po viena amerikoniška valdžia ir amerikoniškais įstatymais tvarkoma. Yra ir Lietuvos valstybė po lietuviška valdžia ir lietuviškais įstatymais tvarkoma. Kuomet valstybė yra vieno kieno nors valdoma, vadinama karalystė.

Dievo tad karalystė būtų toks žmonių susijungimas, kur Dievas vienas tevaldytų ir vieno Dievo tiktai įstatymai tebutų laikomi. Dievo karalystė gali būti ir reikėtų kad būtų ir ant žemės. Reikėtų, kad visame pasaulyje visų žmonių Dievo valdžia ir Dievo įsakymai būtų šventai užlaikomi. Tuomet įvyktų ir ant žemės Dievo karalystė. Mes prašome, kad ir ant žemės greičiau visi žmonės, visos tautos ir visos valstybės už Vyriausiąjį Valdytoją ir įstatymų Davėją pripažintų, vieną Dievą. Tuomet įvyktų žmoniems ramybė.

Tuotarpu ne visi žmonės priklauso prie Dievo karalystės, nes ne visi klauso Dievo valios, ne visi net patį Dievą pripažįsta. Bet kad ir visi jau dieviškais čionai ant žemės taptų, tai dar mirtis nebutų panaikinta. Reikia tad, kad ir po mirties ta pati laimė ne būtų nuo mūsų atimta. Reikia, kad ir po mirties mes butumėme su tais, kurie Die-

vą turi. Mes tad prašome poteriuose, kad pakliutumėme tenai, kur Dievo šventieji nebelaikinai, bet amžinai danguje turi Dievą ir Jo klausydami džiaugiasi.

Taigi poteriuose mes, sakydami "teateinie Tavo karalystėje," prašome, kad ir čia ant žemės žmonės Dievą už Viešpatį pripažintų ir kad po mirties patektumėme į tuos skaičius, kuriems Dievas yra Viešpats ir Laimė.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Šv. Tėvo Konsistorius.

Laikas nuo laiko šv. Tėvas turi iškilmingus susirinkimus, kuriuose jis pats pirmininkauja dalyvaujant žymiausiems Bažnyčios viršininkams, kardinolams ir vyskupams. Tuose susirinkimuose, vadinamuose Konsistoriais, šv. Tėvas duoda viso pasaulio apžvalgą nurodydamas jo ydas ir budus, kaip jos būtų taisytinios. Viso pasaulio spauda ir politikai pro tuos šv. Tėvo nurodymus negali praeiti nutylėdami.

Šį metą neseniai tokiam Konsistoriujė šv. Tėvas nurodė, kad didžiausioji Europos nelaimė yra tai nesutikimai tarp Vokietijos ir Francijos; pažymėjo didelius nuopelnus vokiečių katalikų ir ragino pasaulį, kad jau pagaliau suprastų, jog negali būti ramybės ir laimės tautoms, kol jos nesivadovaus viena kitai palankumu.

Kalbėdamas apie Rusijos bolševikų valdžią šv. Tėvas pažymėjo, kad Katalikų Bažnyčios Galva išgelbėjo nuo mirties kelias dešimtis tukstančių rusų. Ir už tai Rusijos valdžia persekiudama katalikus nužudė daugybę kunigų, nu-teisė Vyskupą ir daugelį augštosios dvasiškijos į kalėjimą ilgiems metams. Griežtais žodžiais tokį Rusų pasielgimą šv.

Tėvas pasmerkė, tuom labiau, kad jisai buvo prašęs atsiunsti jam kunigų kaltės įrodymus; bet Sovietų valdžia nė atsakymo nedavė tam, kurs juos nuo bado išgelbėjo...

Mes nuo savęs galime pridėti, kad šv. Rašte yra pasakyta apie tuos, kurie nedorybėse paskendę teisybės nebepaiso ir prieš Dievą kovoja:

“Tki čia eisi, toliau nebeisi.” Žuvo Rusų caro valdžia tukstančius metų gyvavusi, kuomet neteisybės pasipylė per viršų; žus ir dabartinė Rusijos valdžia, jeigu nesiliaus kovojusi prieš tikėjimą.

“NEIMK VIEŠPATIES TAVO VARDŲ BE REIKALO!”

Tirolyje (dabar Italijos šiaurinė provincija), Feldkircho mieste buvo pastatytas prieš teismą kažkoks Strumer. Jis buvo kaltinamas, kad nunuodijęs savo moterį, norėdamas gauti po jos mirties apdraudos (insurance) pinigų.

Strumer neprisipažino kaltas, nors visi liudytojai ir daktarų tirinėjimai buvo prieš jį. Stengdamos savę išteisinginti Strumer pasakė kalbą, kurią užbaigė šitais žodžiais: “Tegul Visagalis Dievas man tuojaus čionai atima gyvybę, jeigu aš esu kaltas!” Ištaręs tuos žodžius, jis tuoju išvarto, akyvaizdoje nustebusio teismo ir susirinkusios minios. Pakviestas tuoju gydytojas pripažino, kad Strumer jau nebegyvas.

Ne imk tavo Viešpaties vardo be reikalo, yra įsakymas.

Š Y P S E N O S .

Moteris niekam neverta.

Atvyko į Chicago iš tolimos farmos žmogelis su pačia.

Ir sumanęs pasivažinėti automobiliu, klausia taksiuko, kiek kainotų per valandą važinėjimas.

— Trys doleriai, — sako “draiveris.”

— O kiek, jeigu mudu abudu važiuotuva su pačia?

— Tas pats, ar Tamista vienas važiuosi, ar abudu.

— Tai gi mat, — sako žmogelis savo pačiai, — ar aš nesakiau, kad tu nė skatiko nesi verta...

Labai mokytas.

Buvo labai mokytas rabinas Lietuvoje. Kurs per ilgus metus visas Talmudo gudrybes ir paslaptis išmokęs, nuolatos buvo giliai užsimąstęs ir su kvailiais žydėliais, nei su gojais nebenorėjo nė žodžio bekalbėti. Už tą jo nuolatinį tylėjimą žydėliai dar labiau jį gerbė ir dar didesniu išminčiųumi laikė.

Dagirdęs apie tokį tylintį išminčių kažkoks keliautojas išstoli, kažkaip pasiekė tą tylintį rabiną ir jam pasisekė visgi jį prakalbinti.

— Apie ką Tamista visą laiką taip giliai mąstai, gerbiamas mokytojau, — klausia keliautojas.

— Aš mąstau... Aš mąstau, štai ką. Kad kaip surinkus iš viso pasaulio, kiek tik yra, visą medį ir visas plytas. Ir kad iš to viso medžio ir visų plytų pastačius vieną didelį, didelį namą. Ir paskui kad surinkus iš viso pasaulio visą stiklą; ir iš to viso stiklo padarius vieną didelį langą. Paskui kad surinkus visus iš viso pasaulio akmenis ir padarius iš jų vieną didelį, didelį akmenį. Ir ant galo, kad į to didelio namo didelį langą taip metus iš visos stiprybės su tuom dideliu akmeniu, oi, vai, koks tai būtų didelis lermas.